

TC'83 jaarverslag 2012

2012 begon met een Nieuwjaarswandeling bij TC83.
Er was meteen een hoge opkomst en men vond het prachtig.
Even bijkletsen, observeren en zien
of de ander niet stiekem in de winter getraind had misschien.
De wandeling was gezellig, goed voor de conditie
en zoals dit jaar bleek, het begin van een leuke traditie!

Meteen daarna klommen enkele "die hards" al in de pedalen.
Dit was het begin van nieuwe en vooral sterke verhalen.
Het kamp was echter verdeeld, dat is jing "wiets.
Een gedeelte ging mountainbiken, anderen bleven trouw aan de racefiets.
Ook dit weer ter verbetering van de conditie, al was het maar een tikkie.
Er waren er echter ook die zeiden: geef mijn portie maar aan fikkie!

Het fietsjaar begon officieel met de Carnaval.
Hoe kon men dat zo plannen, daarvan snapte ik geen bal.
3 onverschrokken leden waagden zich aan de eerste tocht, MAAR: daarin is hij onverbiddelijk:
God straft onmiddellijk.
Omdat zij de zondags- (lees carnavalsrust) verstoorden
haalde hij het weer uit koude en gure oorden.
Hij trakteerde hun op confetti in de vorm van sneeuw en ijs,
de wegen leken verre van een fietsersparadijs.
Ook 1 mountainbiker deed niet boffen,
en werd ook door de hemelse toorn getroffen
moest voor straf 8 km lopen over berg en door dal.
Onthoud dit voor de volgende jaren: "Koom neet mie aan de Carnaval".

Omdat ik zelf ivm Carnaval nog niets had gedaan,
hoorde ik alleen de verhalen over moe maar voldaan....,
Ik las sterke staaltjes over geweldenaren.
Nauwkeurig werd beschreven hoe heldhaftig ze wel niet waren.
Op 26 Februari voelde ik mij getart.
Stond voor de 1^e keer vóór 1 maart aan de start.
Ik was echter alleen, hoezo helden? Wat bikkels? Ik was ontdaan.
Tja, alleen ik stond in Bocholtz, de rest op de Heerlerbaan....

De 1^e echte rit werd op zondag 4 maart verreden en bracht 18 renners aan de start.
Dit is een groot aantal en zeker heel apart.
Dat voorjaar was er ook een van hoge gemiddeldes en vooral mooie tochten,
Bergop, bergaf dan een met veel bochten.
Het is dan afzien maar ook veel genieten
Kijken naar vrouwen met hun mooie.....tanden lachen ze je vaak toe
Op dat moment voel je je macho en zeker niet moe.
Zo is het vaak afzien en lijden met lange ij
Gaat het weer richting heimat wordt iedereen blij
Zo komen we dan thuis, moe maar voldaan
Kunnen niet wachten om weer op pad te gaan.

Alhoewel een Bocholtzer club valt de herkomst op van de leden,
de meeste wonen niet in Bocholtz maar in de omliggende steden.
En als je alles heel goed telt
dan blijkt, de meerderheid komt nu uit Simpelveld.
Het bekende verhaal van de 10 kleine negertjes voltrekt zich dan ook meestal straf
Hoe korter bij Bocholtz, er vallen er steeds meer af
En Eys is dan vaak het kenterpunt
Eerst wordt nog in de klim vanaf Wittem gestunt
Maar eenmaal aangekomen in Eys bij de kerk
Deinzen sommige niet terug voor nog wat extra klimwerk.
In plaats van rechtdoor slaan zij hier linksaf
Rijden omhoog in flinke draf
Zo proberen zij om toch nog redelijk op tijd thuis te zijn
Geen gemakker van de vrouwen, dus voor beiden fijn!

Verder waren er wat valpartijtjes en weer de nodige lekke banden.
Dit zorgde voor de nodige hilariteit en veel zwarte handen
De lekke banden ansich zijn meestal geen bron van ergernis
Nee, bij het verwisselen daar gaat het mis.
Zo was er Marcel die maakte een verwonderd gebaar
Hij kon geen band oppompen en dat vond hij maar raar
Minimaal 3 pompen heeft hij versleten
Dat zijn reservebanden ook lek waren dat was hij vergeten
Dus, ook al is de bandenverwisselavond verschoven
Hij moet wel doorgaan, dat moet het bestuur ons beloven.

We reden ook diverse tourtochten, waarbij ik de rit naar Kevelaer *wat aandacht schenk*.
Dit was nl de laatste gezamenlijke grote rit van Henk .
Wat moet hij hebben afgezien, maar hij vocht als een beest.
Ik ben er trots op dat hij lid van onze vereniging is geweest.
Op woensdag 30 mei heeft hij zijn allerlaatste 46 km met zijn maten gereden.
Toen was de koek op, zijn strijd was gestreden.....

De zomer staat zelden voor iets spectaculairs garant
Door vnl vakanties is de opkomst vaak aan de geringe kant
De ritten zijn lang maar worden gestaag afgeraffeld
De km's geteld en gestaffeld.
Want wie aan het eind het meest heeft gereden
wint de kmvreterprijs, want daar wordt om gestreden
Het gaat dan geruisloos naar het einde, zo vlak voor november
Alleen nog de Besse Classic, die is in September

Eén voorval is nog het noemen waard
En gaat ook weer met enige hilariteit gepaard.
Ik zelf was op vakantie in Curaçao
En werd daar op zondag gebeld door een clublid, wat maken ze nou?
Het was Rob Vluggen en weetje wat die zei?
Waar is iedereen?, ik sta alleen bij de dikke kei
Waar hij echter niet aan had gedacht.
Bij ons was het geen 9.00 maar drie uur en dat in de nacht.

De dames hebben dit jaar niet tot het uiterste gestreden
Ze hebben zowaar geen enkele tourtocht gereden.
zelfs niet limburgs mooiste en dat is erg
geen enkele kilometer, niet de kleinste berg.
Wel wilden ze nog laten weten
Dat ze, ondanks maar met z'n drieën, iedere week op de fiets hebben gezeten.
Christine heeft zelfs eenmaal, ja het klinkt bezopen
met een lekke band van Imstenrade naar huis gelopen.
Ach wat hadden ze graag wat meer dames erbij
Eén nieuw lid, dat maakt hen al blij
Ze zijn een beetje jaloers op ons mannen, wat wij zoal reden
Grote groep, gezellig en verschillende nieuwe leden.
De gezamenlijke tocht vinden ze erg leuk en is echt iets tofs
Also sprach Maria: we voelen ons dan, bijna, echte profs.....

Dan nog wat woorden van de B, dat is fijn
Hier volgen wat zinnen van Hanslein
Oh wat een wonder, de B-rijders van onze club zijn zo bijzonder.
Bij hoge temperaturen wordt er tempo gemaakt en kun je ze van ver al horen,
om zo snel mogelijk bij die ijstent in Slenaken een lekker ijs te scoren.
Ook favoriet is de Eistorte in Saeffelen, die ze snel naar beneden werken om daarna weer huiswaarts te kachelen.
Daar wacht een lekker koud bier,
een goeie mop, en veel plezier.
De teamgeest staat bij de "B" hoog aangeschreven en zo doen zij zich profileren
Daarvan mogen de A-rijders graag mee profiteren.
Want bij deze gezellige club vinden velen hun geluk
En kan de vriendschap niet meer stuk.

Aan het einde van mijn verhaal
nog even iets van over de clubmoraal.
De Besse classic geeft dit eigenlijk het beste weer.
Lekker sporten, sterke verhalen en vooral veel beer.
Een club van, en dat heb je snel in de gaten,
bikkels, stoempers, feestneuzen en maten.
Geen helling te stijl, geen berg te hoog,
geen weg te lang, geen lucht te droog.
Fietsen voor allen en allen voor een,
fietse hilt ôs op de been
dur Henk hui daan jezaat:
Da vilt tich nieks mie een.